

Arrest

nr. 246 568 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 20/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [K.]

geboortedatum: [...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vereniging van misdadigers. (PV EU.10.F1.501789/2019 van de politiezone van Brussel hoofdstad Elsene.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België te zijn voor het plezier. Hij verklaart hier neven te hebben, maar geeft geen verdere gegevens van zijn neef. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Albanië. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vereniging van misdadigers. (PV EU.10.F1.501789/2019 van de politiezone van Brussel hoofdstad Elsene.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vereniging van misdadigers. (PV EU.10.F1.501789/2019 van de politiezone van Brussel hoofdstad Elsene.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vereniging van misdadigers. (PV EU.10.F1.501789/2019 van de politiezone van Brussel hoofdstad Elsene.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vereniging van misdadigers. (PV EU.10.F1.501789/2019 van de politiezone van Brussel hoofdstad Elsene.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België te zijn voor het plezier, hij geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar Albanië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Blijkbaar werd verzoeker op 20.02 om 01.20 ('s nachts) reeds aangehouden door de onderzoeksrechter te Eupen.

[...]

De bestreden beslissing houdt met het bevel tot aanhouding op geen enkele wijze rekening.

Het bevel tot aanhouding heeft uiteraard wel gevolgen voor de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde en het risico op onderduiken dat in hoofde van verzoeker wordt weerhouden.

Ingevolge de aanhouding en detentie van verzoeker kan er redelijkerwijze in hoofde van verzoeker actueel — en op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing — geen gevaar voor de openbare orde noch een risico op onderduiken worden weerhouden.

[...]

Inzoverre de bestreden beslissing geen rekening houdt met het bevel tot aanhouding dient een schending van de zorgvuldigheidsverplichting i.u.o. het redelijkheidsbeginsel i.u.o. de materiële motiveringsplicht te worden aangenomen.

De bestreden beslissing houdt immers geen rekening met alle feiten die relevant waren/ zijn bij het nemen van de beslissing.”

3.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). De bestreden beslissing vermeldt op een duidelijke en overzichtelijke wijze de juridische en feitelijke gronden die tot het nemen van de beslissing hebben geleid. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen blijkt niet.

3.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker wordt verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker gaat als dusdanig niet in op de motieven in de bestreden beslissing die verweerder ertoe hebben gebracht om, op basis van zijn persoonlijke gedrag, een gevaar voor de openbare orde en een risico op onderduiken vast te stellen.

Het enige argument dat verzoeker naar voor brengt, is dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds zou zijn aangehouden door de onderzoeksrechter van Eupen en met dit bevel tot aanhouding ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker is van mening dat het bevel tot aanhouding gevolgen heeft voor de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde en het risico op onderduiken. Hij betoogt dat, omwille van zijn aanhouding en opsluiting, redelijkerwijze geen actueel gevaar voor de openbare orde of risico op onderduiken meer kon worden weerhouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas officieel werd aangehouden door de onderzoeksrechter van Eupen op 21 februari 2020 om 15 uur 50. De bestreden beslissing dateert reeds van 20 februari 2020 en werd verzoeker diezelfde dag om 16 uur 35 ter kennis gebracht. Aldus werd de bestreden beslissing genomen vooraleer er sprake was van het aanhoudingsbevel van de onderzoeksrechter en kon verweerder hiermee op dat ogenblik geen rekening houden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte feitenvinding of enig concreet gegeven zoals dit op dat ogenblik was gekend ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont niet aan dat verweerder, rekening houdend met de gegevens zoals deze hem waren gekend bij het nemen van zijn beslissing, niet in redelijkheid een actueel gevaar voor de openbare orde en risico op onderduiken kon vaststellen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het gegeven van een latere aanhouding van verzoeker door de onderzoeksrechter om reden van ernstige aanwijzingen van schuld en een risico op onderduiken van verzoeker, geenszins van aard is de vaststellingen van het bestuur onderuit te kunnen halen, maar deze eerder bevestigt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS